

A L I A.

28 010

Op een aangenaame Wys.

N lang op reis te zwoegen,
 Streelt ons de zotte rust,
 Wat woude wat harts genoege,
 Streelt ons de zoetste rust.
 Groot Kayron trouwe Jaken,
 Zien wy hier 'n 't verschiep,
 Met ligt dat wy zien hlaaken,
 Verdryft al ons verdriet,
 Wy trottschen staafche Boeijs,
 Ons hart bezwykt van schroom.

Laat enze tranen vloeijen,
 By 't golven van den stroom.
 Wy zien aan de Oosterklimmen,
 Als fonkerend Diamant,
 Den heil zel voor ons klimmen,
 In het dierbaar Vaderland.
 Geen dorre Lands gnwesten,
 Verleehreit zig hier te voer,
 Den arbeid word ten lesten,
 In deeze heilige weste,
 Bekroont zig hier te voer.

A R I A.

Op een aangenaame Wys.

Een meisje is een wind die waait,
 Nu sus en morgen foo,
 Se is foo als de vlag die draaid,
 Licht vlamdend als het Siroo,
 En laecht en weent op eene tyd,
 Om goede mans vertrouwykheid,
 de vrouw is echter ik seg 't met grond
 het schoonste op heel 't Waereldronde.
 Ja vond men nergens eene vrouw,
 Waar kwamen wy vandaan,
 weet niet hoe men 't maken sou,
 Men sou er slegt by staan

Men kwam ter wereld, maar waar door
 dat is de vraag daar stond men Voor
 dus jde vrouw ik seg 't met grond
 Het schoonste op heel 't waereldronde
 Kortom een vrouw die moet er lya
 Hoe sou het anders gaan,
 men leeft hun nodig groot of lya
 ja daar mee afgedaan,
 die onder vrouw alle nly leeft,
 die seg ik dat geen Siet en heeft
 'k weet niet waar so een dring bloed
 Syn tyd verslyt, of wat hy doet

E T N D E

EEN NIEUW LIED

Van een MEISJE, welke door het verlies van haar Vader,
Moeder en Broeder van alles verlaaten is, en nu in eenzaam-
heid moet ronddoolen

Op een Aangename Wys:

1. Ik zit nu steeds te zuchten,
En overdenk myn ramp,
O Hemel! waar zal ik vluchten,
Benauwd my aan alle kant.

2. Aan de Oever van dit water,
Daar staat een steilen Rots,
Och! och myn lieve Vader!
Ging wandelen op die Rots.

3. Maar ziet een weinig geleeden,
Stoort hy van boven neer,
Myn Broeder met rasche schreden,
Sprong na en was niet meer.

4. Myn moeder toen zy dit hoorden,
Die siert van de schrik,
O Lot over myn beschooren,
Wat droevig oogenblik.

5. Wat ramp wierd myn beschooren,
In dit noodlonig uur,
O Heb Vader en Moeder verloren,
En ook myn lieve Broer.

6. Ik die als Weez' moet zwerfen,
Geen Vriend nog Maagden meer,
Ik wensch nu ook te sterven,
Van droefheid en hartseer,

7. Nu moet ik eenzaam doolen,
Acht wat rampzalig lot,
Door Boschen, Velden, Hoelen,
Doch ik vertrouw op God.

8. Die zal myn troost toe zenden,
Zo lang ik leef op aard,
Waar ik my keer of wenden,
Hy is 't die my bewaard.

9. Ik zal my dus verlaaten,
Op hem die 't Al gebied,
Geen troost der Mensch kan baten,
Van al myn groot verdriet.

10. Vaarwel dan Waerelds zorgen,
Vaarwel dan ydele hoop,
Hy zorgt voor den morgen,
Van myne Levensloop.

E N D E.

Amsterdam, by J. WENDEL, op de Angeliërsgragt.